

Štvrtok 18. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 18.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Kto je pre
nás Kristus?; láska k Petrovmu
nástupcovi; kontrasty v živote
sv. Petra.

JEŽIŠ je v Cézareji Filipovej. Tam
kladie svojim učeníkom priamu
otázku: „Za koho ľudia pokladajú
Syna človeka?“. Apoštoli opakujú
názory, ktoré počuli o Pánovi: „Jedni
hovorí Ján Krstiteľ, iní Eliáš, ďalší
Jeremiáš alebo niektorý z prorokov“.
Ježiš im potom kladie ďalšiu otázku,
tentoraz osobnejšiu: „A za koho ma
pokladáte vy?“. Dvanásť apoštolov je

v ťažkostiach odpovedať na túto druhú otázku. Jedine Peter vďaka Božiemu vnuknutiu dáva správnu odpoveď: „Ty si Kristus, Syn živého Boha“ (Mt 16, 13-15).

„Ak sa nás niekto spýta: *Kto je Ježiš Kristus?*, určite povieme to, čo sme sa naučili v katechéze: že prišiel spasiť svet, povieme pravdivé učenie (...). Trochu ťažšie bude odpovedať na otázku: *Pravda, ale pre teba, kto je Ježiš Kristus?*“^[1]. Aby sme našli odpoveď, musíme sa ako Peter pozrieť na svoj vlastný život, objaviť všetky chvíle, keď nám Boh vyšiel v ústrety, byť pripravení počúvať, čo nám chce povedať... Ale predovšetkým musíme byť pripravení na to, že Pán je taký, aký je, a nie taký, akého ho chceme mať. Aby sme odpovedali na Ježišovú otázku, musíme neustále očisťovať svoj obraz o tom, kto je Boží Syn, pričom sa ujmeme úlohy, ktorá nás sprevádza celý život.

Ak si napríklad myslíme, že Boží syn sa usiluje predovšetkým o to, aby sme nikdy neurobili chybu, pričom sa viac stará o naše chyby ako o naše úspechy, bude ťažké rozvinúť zdravé chápanie jeho osoby. Akýkoľvek pokus o apoštolát sa tak stáva teoretickou obhajobou niečoho, čo je možno vzdialené od reality. Na druhej strane tí, ktorí prijali Božie milosrdenstvo a vedia, že im Kristus deň čo deň odpúšťa, budú schopní ponúknuť jasnejší obraz toho, kto je Ježiš. Až ako ovocie autentického vzťahu s Kristom bol svätý Pavol schopný pochopiť, že je to niekto, „kto ma miloval a vydal sám seba za mňa“ (Gal 2, 20).

PETROVA ODPOVEĎ dojala Ježiša. Preto sa na neho pozrel a povedal mu: „Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a

krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach. A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev“ (Mt 16, 17-18). Peter, posilnený Božím darom, je povolaný byť Kristovým zástupcom na zemi. Bude stáť na čele nového Božieho ľudu, Cirkvi, ktorú bude riadiť spolu s ostatnými apoštolmi.

Svätý Josemaría cítil, že Boh vložil do jeho srdca hlbokú lásku k rímskemu pápežovi. Keď prvýkrát prišiel do Ríma, zostal celú noc hore a modlil sa za Cirkev a za pápeža. Postupom času sám priznal, že táto láska sa stala „teologickejšou“[\[2\]](#), to znamená, že si viac uvedomoval jej dôvody, jej dôležitosť a nadprirodzený charakter, a riadil sa nielen ľudskými parametrami. Bola to teda náklonnosť, ktorá nebola vydaná napospas búrkam, nezávisela od väčšej či menšej príbuznosti, ale od slov vyslovených Kristom.

Zakladateľ Opus Dei práve ráno v deň svojej smrti požiadal osobu blízku Pavlovi VI. aby mu odovzdala tento odkaz: „Už roky obetujem svätú Omšu za Cirkev a za pápeža. Môžete ho ubezpečiť, pretože ste ma počuli to povedať mnohokrát, že som obetoval svoj život nášmu Pánovi za pápeža, nech je pápežom ktokoľvek“[3]. Môžeme prosiť svätého Josemaríu o rovnakú lásku k rímskemu pápežovi; lásku, ktorá je Božím darom; lásku, za ktorú bol denne vďačný a ktorá má podobu neustálej modlitby za neho a túžby nasledovať jeho učenie.

PO PETROVOM VYZNANÍ Ježiš oznámil apoštolom, že musí ísť do Jeruzalema, kde bude „mnoho trpieť... a bude usmrtený a na tretí deň vstane z mŕtvych“. Jeho slová pravdepodobne naplnili učeníkov

zdesením. Preto Peter, ktorý musel vycítiť hrôzu ostatných, chcel vyjadriť svoj nesúhlas s tým, čo práve počul. Vzal si Majstra nabok a „začal mu dohovárať: *Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať!* On sa obrátil a povedal Petrovi: *Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!*“ (Mt 16, 21-23).

Ježiš používa silné slová na adresu toho, ktorý bol krátko predtým ustanovený za skalú, na ktorej má budovať svoju Cirkev. Nebolo to naposledy, čo bol Peter svedkom takýchto kontrastov vo svojom živote. Pri Poslednej večeri ubezpečoval Pána, že je pripravený za neho zomrieť, a o niekoľko hodín neskôr ho trikrát zaprel; povedal, že ho vôbec nepozná. Možno sme aj my zažili podobné skúsenosti, keď sme si uvedomili slabosť svojich presvedčení alebo predsavzatí. Niekedy sa tiež cítime ako „skala“,

ktorá je schopná urobiť pre Boha čokoľvek, ale o krátky čas neskôr sme porazení v boji.

Utešuje nás skutočnosť, že napriek Petrovým chybám je Ježiš verný svojmu slovu, pretože vie rozpoznať apoštolovo pokánie a túžbu milovať. V dialógu na brehu ho po zmŕtvychvstaní opäť vyzýva, aby sa postaral o jeho ľud. Pán nás vždy volá späť. Pozná naše obmedzenia lepšie ako ktokoľvek iný a počíta s nimi, aby sme sa pokorili a dôverovali sile, ktorú nám dáva Boh. „Sme len tvorovia a máme plno nedostatkov,“ hovorieval svätý Josemaría. „Povedal by som, že ich budeme mať vždy: sú ako tieň, ktorý spôsobuje, že v našej duši sa o to viac ako kontrast vyníma Božia milosť a naše úsilie odpovedať na Božiu dobrotu. A oboje — svetlo i tieň — nás urobí ľudskými, pokornými, plnými pochopenia a veľkorysosti“[4]. Môžeme prosiť Máriu, aby sa za nás

prihovárala, aby sme vedeli znovu začať ako Peter, s dôverou v Pánove volania.

[1] František, *Homília*, 25-X-2018.

[2] Svätý Josemaría, *List* 17, bod 19.

[3] Blahoslavený Álvaro del Portillo, *Rozhovor o zakladateľovi Opus Dei*, Rialp, Madrid 2001, s. 232.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 76.
